

جنایت چهارم بهمن بی کیفر نخواهد ماند

روز شنبه ۴ بهمن ۱۳۸۲ ماه، استشارگران و رژیمشان نیروهای مسلح و جنایتکار خود را علیه کارگران اخراج شده ذوب مس خاتون آباد، خانواده‌ها و مدافعین آنها بکار گرفتند، ۷ تن از آن معترضان عزیز را کشتند و صدها نفرشان را زخمی کردند. این ددمنشی در پرونده رژیمی که فقط در زندانهایش بیش از صدهزار را اعدام کرده میبایست لکه سیاه کوشکی جلوه کند. اما چنین نشده است، خاتمی هیئت میفرستد، شورای اسلامی کار قصد شکایت بردن به ILO میکند و جنایتکاران هر یک دیگری را بعنوان مسبب متهم و معرفی میکنند. کل سردمداران بدست و پا افتاده‌اند تا بطریقی از خانواده جانباختگان و بقیه کارگران و خانواده‌هایشان دلجوئی کنند. چرا چنین است؟ رژیمی که کلید بهشت در گردن ده‌ها هزار از نوجوانان ما انداخت و آنها را روی میادین مین فرستاد و ککش هم نگزید؛ چرا از کشته شدن چند کارگر معترض به لرزه افتاده است، آیا به این خاطر است که انتخابات مجلس در راه است؟ آیا میترسد روابط دیپلماتیکش لطمه ببیند؟ اینها فاکتورهاید هستند البته موثر، اما عوامل اصلی نیستند. دلیل اصلی اینست که این رژیم جنایت و کشتار اینبار دستش به خون چند عضو یک طبقه جهانی و اندامان تولید کنندگان آغشته گشته است. ما کارگران خود میدانیم که بی تشکل مانده و کار موقت و فقر صفوفمان را به شدت ضعیف کرده است، اگر در این حالت پراکندگی دشمن طبقاتی را چنین دچار هراس میکنیم اگر در تشکلهای طبقاتی خود همبسته شویم و مبارزه‌مان را به پیش ببریم این هراس را به لرزه مرگ تبدیل خواهیم کرد. ما ضمن محکوم کردن این جنایت سهمگین خواستار سزا دادن عاملان مستقیم این سبعیت هستیم. ما مناسب میدانیم که جامعه این چهارم بهمن را بعنوان روزی سیاه به خاطر سپرده و در این روز یاد همه جانباختگان کارگری را گرامی بدارد.

انجمن کارگری جمال چراغ ویسی ۸ بهمن ۱۳۸۲، برابر با ۲۰۰۴.۱۰.۲۸